

Arrest

nr. 152 646 van 16 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en bent u getrouwd met E.M. (O.V. X) die werd geboren geboren in het dorp Qalai Deh Mehhtar, gelegen in het district Jaghatu, provincie Ghazni. Op 31 mei 2012 diende u een eerste asielaanvraag in samen met uw twee kinderen K. en M.. Uw echtgenoot kwam u later vervoegen en diende een eerste asielaanvraag in op 30 april 2013. U verklaarde destijds afkomstig te zijn uit Peshte Bagh, gelegen in het district Dehdadi, provincie Balkh. Uw echtgenoot werkte in Afghanistan als zelfstandig mozaïekenlegger in Kabul voor hooggeplaatste functionarissen. Hij had zijn eigen bedrijf genaamd 'Afghan Decor' en u had drie of vier werknemers. U verklaarde dat u en uw gezin Afghanistan dienden te verlaten omwille van problemen met uw familie en de taliban. Uw relatie werd niet aanvaard door uw familie en omdat uw man mozaïekenlegger was in Kabul voor hooggeplaatste functionarissen eiste de taliban dat hij een bom zou binnen smokkelen in het

huis van dokter Zia, onderdirecteur van de NDS (National Directorate of Security). Omdat er geen geloof werd gehecht aan jullie asielmotieven nam het Commissariaat-generaal (CGVS) inzake uw asielaanvraag op 25 april 2013 en inzake de asielaanvraag van uw echtgenoot op 9 juli 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Er werd tevens geoordeeld dat jullie over een redelijk vestigingsalternatief beschikken in de provincie Balkh of in de stad Kabul. Deze beslissing en beoordeling werd voor jullie beiden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 9 oktober 2013. De Raad oordeelde eveneens dat jullie een veilig verblijfsalternatief (IVA) kunnen vinden in Kabul.

Op 16 januari 2014 diende u samen met uw echtgenoot en jullie twee dochters een tweede asielaanvraag in waarbij u verklaarde niet terug te zijn gekeerd naar uw land van herkomst. U verwees hierbij naar jullie oorspronkelijke problemen. Voorts haalden u en uw echtgenoot aan dat er onvoldoende onderwijsmogelijkheden zijn voor uw kinderen in Afghanistan en dat vrouwen er geen rechten hebben. Daarnaast vreesde u ook problemen bij terugkeer omdat u en uw gezin gedurende enkele maanden in België in een kerk verbleven. Op 7 juli 2014 werd door het CGVS een weigeringsbeslissing genomen. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 30 juli 2014 diende u samen met uw echtgenoot en kinderen een derde asielaanvraag in. U verklaarde dat u tijdens uw vorige twee aanvragen gelogen had over uw recent verblijf, uw financiële situatie en uw vluchtmotieven. U beweerde dat uw echtgenoot nooit voor hooggeplaatste personen in Kabul had gewerkt als mozaïkenlegger maar dat hij sinds 1377 of 1378 (Perzische kalender, komt overeen met de periode maart 1998/ maart 2000 volgens onze kalender) illegaal in Iran verbleef. Hij zou zelfs maar één keer in Kabul geweest zijn toen hij een neef vergezelde die er boodschappen ging doen. Uzelf zou sinds uw kindertijd tot aan uw vertrek naar België onafgebroken in Iran hebben gewoond. U zou niet oorspronkelijk afkomstig zijn uit de provincie Balkh maar eveneens uit het district Jaghatu in de provincie Ghazni. U zou in Iran getrouwd zijn en uw kinderen zouden in Iran geboren zijn en niet in Ghazni. Uw echtgenoot zou in Iran gewerkt hebben als arbeider. U beschikte over een verblijfskaart in Iran, uw partner echter niet. Jullie zouden eerst in de provincie Teheran en daarna in de stad Isfahan hebben gewoond. In de vierde maand van 1390 (juni/ juli 2011) werd uw man opgepakt en naar Afghanistan gerepatrieerd. Hij verbleef er ongeveer twee weken en een half bij familie in Ghazni. In die periode bracht hij één dag door in de stad in Kabul. Na zijn terugkeer naar Iran werd u opgepakt door agenten van de Sepah e Pasdaran (revolutionaire garde) die jullie woning binnenvielen en u naar een detentiecentrum brachten. De burens hadden een klacht ingediend omdat leden van uw familie, die met jullie de woning deelden, voor overlast zorgden. Er zouden ook drugs en alcohol in jullie woning zijn gevonden. Na betaling van een geldsom werd u vrijgelaten maar uw verblijfskaart werd afgenomen. Nadien werd u benaderd door een agent die een seksuele relatie met u wilde. Daarop beslisten jullie om naar Europa te vluchten. U verwees ook opnieuw naar jullie deelname aan de kerkbezetting en manifestaties in België. Daarnaast herhaalde u nogmaals dat uw kinderen in Afghanistan niet naar school zouden kunnen gaan en dat de vrouwenrechten er geschonden worden. Tot slot voegde u toe dat uw echtgenoot u in het verleden mishandeld heeft. Na jullie aankomst in België is hij hier mee gestopt en dit omdat dergelijke praktijken in België wettelijk verboden zijn en u een klacht zou kunnen indienen bij de politie. U voegde tot slot toe dat u niet meer dan twee kinderen wil. Ter staving van jullie verklaringen legden jullie volgende documenten neer: een geplastificeerde kleurenkopie van een verlopen vluchtelingenkaart, een kopie van een verlopen vluchtelingenkaart, geplastificeerde kleurenkopies van vier verlopen vluchtelingenkaarten van uw familieleden alsook een door de Iraanse autoriteiten gecertificeerde kopie hiervan, de Iraanse vaccinatiekaarten van uw twee dochters, de geboortebewijzen van uw twee dochters, een strookje betreffende een standaard schildklieronderzoek bij pasgeborenen, zeven foto's waarop uw echtgenoot te zien bent in Iran toen u nog jonger was, drie foto's van uzelf met uw gezin in de stad Isfahan, een trouwfoto, een foto van uzelf als kind, foto's van de kerkbezetting en manifestaties in België, een brief van uw advocaat, twee enveloppes en één geheugenstick waarop korte fragmenten te zien zijn van uw huwelijk.

B. Motivering

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot E.M. werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd volgende beslissing genomen:

"Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst werd vastgesteld dat u in het kader van uw eerste twee asielaanvragen verklaarde dat u gedurende zeven jaar illegaal in Iran woonde maar terugkeerde naar Afghanistan in 1382 of 1383 (periode maart 2003/ maart 2005). Daarna werkte u gedurende zes tot zeven jaar als zelfstandig mozaïklegger voor hooggeplaatste personen in de stad Kabul (CGVS eerste aanvraag dd. 3 juni 2013, p. 2, 14 en 15). Tijdens uw derde aanvraag wijzigden u en uw echtgenote plots jullie verklaringen en

stelden jullie dat jullie tot aan jullie vertrek naar België in Iran hebben gewoond en dat u nooit een eigen bedrijf bezat maar gewoon als arbeider werkte in Iran. U zou zelfs maar één keer in uw leven in de stad Kabul zijn geweest samen met een neef die er vrienden heeft (CGVS I, p. 9 en CGVS II, p. 3 en 21). Daarenboven voegden jullie toe dat uw echtgenote niet afkomstig zou zijn uit de provincie Balkh maar uit het district Jaghatu in Ghazni (CGVS I, p.9 en CGVS II echtgenote, p.2). Ook jullie vluchtverhalen, namelijk de problemen met de taliban en de problemen met de familie van uw echtgenote, zouden volledig verzonnen zijn (CGVS I, p. 3 CGVS I echtgenote, p. 2, CGVS II, p. 2 en CGVS II echtgenote, p. 2). Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een kandidaat-vluchteling mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn regio van herkomst en zijn vluchtmotieven. Jullie verklaringen terzake, nl. dat de smokkelaar en mensen uit het opvangcentrum gezegd had dat jullie moesten zwijgen over het verblijf in Iran omdat jullie anders zouden teruggestuurd worden is onvoldoende ter verantwoording (CGVS I p. 2., CGVS II, p. 2 en CGVS II echtgenote, p. 2), temeer omdat jullie na de eerste weigeringsbeslissing nog steeds bleven vasthouden aan jullie oorspronkelijke bedrieglijke verklaringen. Bovendien verklaarde u dat u Afghanistan oorspronkelijk verliet omwille van een grondconflict Dat u op aanraden van derden een vluchtrelaas zou verzinnen terwijl u persoonlijk werkelijk problemen zou kennen in Afghanistan houdt geen enkele steek (CGVS I, p. 3, CGVS II, p. 2 en CGVS echtgenote II, p. 2). Hetzelfde kan gezegd worden over jullie beweringen over de herkomst van uw echtgenote die niet meer van de provincie Balkh maar ook uit de provincie Ghazni zou afkomstig zijn (CGVS I, p.9 en CGVS II echtgenote, p.2). Bovendien staafden jullie de oorspronkelijke bedrieglijke verklaringen met een pakket valse bewijsstukken. U verklaarde hierover dat u deze vervalste documenten gratis had gekregen van een neef en dat u enkel de verzendkosten moest betalen hetgeen weinig aannemelijk is (CGVS II, p. 2). Deze vaststellingen brengen jullie algemene geloofwaardigheid hoe dan ook ernstig in het gedrang. Hoewel in deze beslissing niet betwist wordt dat u in Iran bent geweest, er gewerkt hebt en er familie en/of kennissen heeft slaagde u er niet in om aannemelijk te maken dat u en uw echtgenote daadwerkelijk tot aan jullie vertrek naar België onafgebroken in Iran hebben gewoond en dat u geen enkele band hebt met de stad Kabul.

U legde in het kader van uw eerste asielaanvraag immers foto's neer ter staving van de werkzaamheden van uw bedrijf in Kabul en uw banden met belangrijke personen in die stad. Zo poseert u op één van de foto's zelfs in de tuin van de onderdirecteur van de NDS; aan zijn met mozaïktegels bezette zwembad. In het kader van uw derde aanvraag ontkende u dit gegeven niet. U legde uit dat er werken plaatsvonden aan zijn woning en dat uw neef vrienden had die er werkten (CGVS I, p. 8 en 9 en CGVS II, p. 3). Het is echter absoluut niet geloofwaardig dat een onbevoegde persoon die voorheen nooit in de stad Kabul zou geweest zijn zomaar zou kunnen binnendringen in de tuin van de onderdirecteur van de NDS en dan zelfs nog een foto zou kunnen laten maken aan diens zwembad.

Wat betreft uw beweerde onafgebroken verblijf in Iran dient vervolgens opgemerkt te worden dat uw opeenvolgende verklaringen over de geboorteplaatsen van uw kinderen niet eensluidend zijn. Aanvankelijk verklaarde u dat één van uw twee dochters geboren werd in het Hoyatiah ziekenhuis in Isfahan (CGVS I, p. 13 en 14). Tijdens het tweede gehoor wijzigde u echter uw verklaringen en beweerde u dat één dochter geboren werd in het Ahmadiya ziekenhuis en één in het Ashkariya ziekenhuis (CGVS II, p. 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid wijzigde u opnieuw uw verklaringen en stelde u dat één van hen inderdaad geboren is in het Hoyatiah ziekenhuis (CGVS II, p. 12 en 13). Uw echtgenote verklaarde hierover echter dat uw dochter M. geboren werd in het Ahmadiya ziekenhuis en uw dochter K. in het Ashkariya ziekenhuis (CGVS II echtgenote, p. 13). U voegde hier nog aan toe dat jullie regelmatig naar een arts gingen omdat uw echtgenote niet zwanger raakte en medicatie moest krijgen om zwanger te kunnen worden. Dat jullie toegang zouden hebben tot dergelijke behandeling is nogal bevreemdend gezien u volledig illegaal was en de verblijfskaart van uw echtgenote niet geldig was in Isfahan en zij daar dus ook illegaal verbleef. Dat jullie naar Isfahan zouden verhuisd zijn terwijl uw echtgenote enkel legaal in Varamin kon verblijven is op zich ook weinig aannemelijk (CGVS I, p. 13).

Bevreemdend is tevens dat u wel op de hoogte was van het feit dat er rellen plaatsvonden in de nasleep van de presidentsverkiezingen van 1388 (2009) in Iran maar dat u hier zelf niets van had opgemerkt in Isfahan. Buiten het feit dat er in de Ashura periode een religieus centrum in brand werd gestoken wist u hier niets over te vertellen. U stelde dat u bang was om als illegaal te worden opgepakt en in die periode binnen bleef. U kon echter niet eens bij benadering zeggen hoelang deze demonstraties geduurd hebben in uw woonplaats Isfahan (dagen, weken, maanden,...). U beweerde in dit verband verkeerdelijk dat de demonstraties nooit langer dan een uur of twee duurden omdat ze meteen werden gestopt door de ordediensten (CGVS II, p. 17 en 18 en CGVS II echtgenote, p. 15 en 16). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat de protesten ook in Isfahan gedurende maanden

hebben aangehouden, dat er duizenden mensen op straat kwamen, dat er zware confrontaties waren tussen ordediensten en demonstranten waarbij heel veel mensen opgepakt werden en er ook doden vielen. Zo werden er op 27 december 2009 tijdens de zogenaamde Ashura protesten 400 demonstranten gearresteerd in Isfahan na een clash met de ordediensten.

Voorts verklaarde u dat u, gezien uw lang verblijf in Iran, de Iraanse variant van het Perzisch, namelijk het Farsi, spreekt en meer specifiek het dialect uit Teheran (CGVS II, p. 6). Toen u gevraagd werd om de vragen te beantwoorden in het Farsi stemde u eerst toe om dan uw verklaringen te wijzigen en te zeggen dat u helemaal geen Farsi spreekt. Als verklaring hiervoor beweerde u dat u in het verleden wel degelijk het Farsi machtig was maar dat u dit had afgeleerd en enkel Dari sprak omdat u uw lang verblijf in Iran aanvankelijk wilde verbergen, hetgeen niet aannemelijk is (CGVS II, p. 6, 7 en 8). Dat uw echtgenoot evenmin Farsi spreekt maar ook enkel de Afghaanse variant van het Perzisch, namelijk het Dari werd door u evenmin ontkend (CGVS II, p. 8).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u sinds 1377/1378 (periode maart 1998/ maart 2000) slechts twee weken en een half in Afghanistan hebt doorgebracht en slechts één keer in de stad Kabul bent geweest. Hieruit voortvloeiend kan er ook geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde grondconflict. Bovendien maakte u hier tijdens uw eerste twee asielaanvragen geen enkele melding van. Uw uitleg hiervoor namelijk dat de smokkelaar u geadviseerd had om een ander verhaal te vertellen en dat u met één verhaal wilde komen in plaats van met verschillende verhalen, voldoet geenszins (CGVS I, p. 20 en 21).

Uit de door u neergelegde bewijsstukken kan evenmin afgeleid worden dat u onafgebroken in Iran woonde en geen banden hebt met de stad Kabul. De foto's en filmpjes uit Iran kunnen enkel aantonen dat u en uw echtgenote er geweest zijn, maar niet dat u er onafgebroken hebt gewoond. Uit uw trouwfoto en de foto van uw echtgenote als kind kan niet afgeleid worden waar deze genomen zijn. Van de filmfragmenten van uw huwelijk kan hetzelfde gezegd worden. Hoewel er bijvoorbeeld een wagen met Iraanse nummerplaat te zien is op sommige beelden speelt de ceremonie zicht af binnen in een woning. Waar deze gelegen is kan niet worden vastgesteld. De verblijfsdocument van uw echtgenote en enkele familieleden betreffen slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld. Bovendien blijkt uit de op het CGVS aanwezige informatie dat dat er heel wat valse Iraanse documenten in omloop zijn. Frauduleuze documenten kunnen zowel in Iran als in Europa tegen betaling worden verkregen. Met betrekking tot de geboortecertificaten van uw dochters dient er nogmaals op gewezen te worden dat jullie tegenstrijdige verklaringen aflegden over hun geboorteplaatsen. Bovendien is er op het attest van uw oudste dochter de naam van het ziekenhuis bovenaan weggekrabd met een scherp voorwerp zoals een scheermesje. Hetzelfde is gebeurd in het vakje waarin de voornaam van uw echtgenote is ingevuld. U kon hier geen verklaring voor geven (CGVS II, p. 14). Het document voor een standaard medisch onderzoek bij een pasgeborene is een moeilijk leesbaar strookje papier waarvan een deel is afgescheurd. Op de vaccinatiekaart van uw oudste dochter staat S.A. vermeld als naam van de vader. U stelde dat u uw eigen naam er niet had laten opzetten omdat u niet beschikte over een verblijfsdocument, het geen steek houdt (CGVS II, p. 15). Op de vaccinatiekaart van uw jongste dochter wordt uw eigen naam wel vermeld als vader. Bovendien werden op de kaart van uw oudste dochter haar gegevens bovenaan ingevuld met twee verschillende balpennen en werd bij het geboortjaar het getal acht overschreven door het getal vijf. Op de vaccinatiekaart van uw jongste dochter staat B. ingevuld als voornaam en dit terwijl ze K. heet. Hiermee geconfronteerd bevestigde u dat de nama van uw jongste dochter K. is. Waarom er een andere voornaam vermeld staat op de vaccinatiekaart kon u niet verklaren (CGVS II, p. 15).

De overige motieven namelijk jullie verblijf in een kerk, het gebrek aan onderwijsmogelijkheden in Afghanistan en de vrouwenrechtensituatie werden door jullie reeds in het kader van jullie tweede asielaanvraag aangehaald. U voegde in het kader van uw derde asielaanvraag toe dat een neef uit Nederland uw familie zou ingelicht hebben van jullie verblijf in de kerk. Dit is echter een blote bewering die u niet met enige concrete feiten of elementen heeft gestaafd. Uw raadsman stelde in dit verband dat u naar aanleiding van uw verblijf in de kerk ook zou kunnen bestraft worden volgens het Afghaanse gewoonterecht en niet enkel op basis van het Afghaanse strafrecht en de sharia (CGVS I echtgenote, p. 9 en 10). Hij refereert hierbij in een begeleidend schrijven naar de Masterproef van S.G., 'Islamitisch strafrecht' genaamd en daterend van 2009. Hij verwijst naar een paragraaf waarin wordt gesteld dat er in Afghanistan gebruik wordt gemaakt van het Islamitisch recht of het gewoonterecht. Uw advocaat stelt dat een vermeende bekering mogelijks volgens het gewoonterecht zal worden beoordeeld en dat het juridisch onzeker is in welke mate de sharia van kracht is, terwijl volgens de informatie waar het CGVS zich op baseert de sharia van toepassing is op geloofsverzaking of apostasie (zie COI Focus Afghanistan, Kerkbezitters – Vermeende bekering, dd. 22 april 2014). Ter zake dient te worden opgemerkt dat uw advocaat zich beperkt tot het citeren van een paragraaf uit hogervermelde Masterproef die algemeen van aard is, geen uitsluitend geeft over het toepasselijk recht in geval van geloofsverzaking en geen enkele inhoudelijke informatie bevat over de gewoonterechtelijke regels die in

Afghanistan eventueel van toepassing zouden zijn op geloofsverzaking. Bovendien dateert de informatie waarnaar in deze Masterproef verwezen wordt van 2003, terwijl de informatie waarop het CGVS zich beroept van recentere datum is, meer bepaald van 2013-2014.

Daarnaast haalde u aan dat u voor jullie aankomst in België uw vrouw mishandelde. Zij bevestigde dit en voegde hier nog aan toe dat ze niet meer dan twee kinderen wil. Geen van jullie beiden maakte echter enige melding van deze feiten in het kader van de vorige twee asielaanvragen. Bovendien zijn jullie nog steeds een koppel en wonen jullie samen als gezin. Uw echtgenote gaf ook te kennen dat ze geen concrete plannen heeft om van u te scheiden (CGVS I, p. 19 en 20, CGVS I echtgenote, p. 5 en 6 en CGVS II echtgenote, p. 17 en 18).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 10 september 2014) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Hierboven werd immers reeds vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u toch geen banden zou hebben met de stad Kabul.

In deze kan dan ook worden verwezen naar de beslissing van het CGVS dd. 7 juli 2014: "Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u gedurende de laatste zes tot zeven jaar voor uw vlucht gedurende een groot deel van het jaar werkzaam was als mozaïeklegger in Kabul (CGVS E., dd. 03/06/2013, p. 14). U had er als zelfstandige een eigen bedrijf "Afghan Decor" opgericht, had drie tot vier werknemers in dienst en legde voor hooggeplaatste functionarissen zwembaden en jacuzzi's aan en legde ook tegels. U haalt zelf aan volledige systemen in orde te kunnen brengen (CGVS E., dd. 24/02/2014, p. 4). Ook haalt u aan dat het om een goede baan ging. Zo verdiende u op een slechte dag 5.000 Afghani (omgerekend 65 euro), maar op een normale dag tussen de 15.000 en 20.000 Afghani (omgerekend tussen de 194 en 258 euro) (CGVS E., dd. 24/02/2014, p. 4). Op basis van objectieve informatie in het administratief blijkt dat u over een heel hoog inkomen beschikte en dus een kapitaalkrchtig persoon was in Afghanistan. Zo ligt het gemiddeld jaarinkomen in uw thuisland op 470 dollar, verdient een ongeschoolde arbeider in Kabul per dag 300 Afghani en een landbouwer 370 Afghani. Er kan dan ook

worden aangenomen dat u, met uw kennis, vakmanschap, ondernemingszin en opgebouwd netwerk in Kabul, over voldoende capaciteiten beschikt om er zonder problemen in het levensonderhoud van u en uw gezinsleden te voorzien en er een goed leven op te bouwen. De algemene verklaringen van uw advocaat over het gevaar bij terugkeer voor IDP's volstaan, zoals hierboven geargumenteed, geenszins om deze beoordeling te wijzigen, evenals de argumentatie dat u als Hazara tot een kwetsbare minderheid zou behoren. Volgens informatie in het administratief dossier bestaat namelijk een kwart van de bevolking van de hoofdstad uit Hazara's. Het incident waarnaar uw advocaat verwijst vond plaats in Uruzgan en heeft dan ook geen betrekking om Kabul.

Gevraagd waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen met uw gezin, antwoordt u enerzijds omwille van uw genoemde problemen en anderzijds omwille van het plaatsvinden van aanslagen op scholen (CGVS E., dd. 24/02/2014, p. 5). Aangezien uw problemen niet als geloofwaardig kunnen worden beoordeeld, is dit dan ook geen afdoende argument om u niet in Kabul te vestigen met uw gezinsleden bij een eventuele terugkeer. De veiligheidssituatie in Kabul werd hierboven reeds uitvoerig beschreven. Bovendien staat u het plaatsvinden van eventuele aanslagen op scholen in Kabul niet met enige objectieve informatie."

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Uit een lezing van onderhavig verzoekschrift blijkt dat verzoekster zich op dezelfde middelen beroept als haar echtgenote. In 's Raads arrest nummer 152 645 van 16 september 2015 werden deze middelen als volgt samengevat:

"Verzoeker meent dat verweerder van meet af aan vooringenomen was en verzoekers vrees niet op een objectieve wijze heeft beoordeeld. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State van 25 februari 2009 en voert aan dat fraude bij één element van een asielaanvraag zich niet uitstrekt tot alle elementen van de asielaanvraag. Tevens verwijst verzoeker naar een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR. Hij stelt dat aan een kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel gegund is wanneer zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid moet volgens hem rekening gehouden worden met de persoonlijkheid van de kandidaat-vluchteling, waaronder diens intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen. Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij laaggeschoold is en door de gebeurtenissen onderweg volkomen getraumatiseerd is geweest. Dit zorgde ervoor dat hij het advies van anderen gevolgd heeft. Hij vreest in Afghanistan vervolgd te worden omwille van grondbetwistingen en het feit dat hij deelnam aan de actie van Afghanen in een kerk in Brussel. Hij maakt voorbehoud om in de loop van de procedure nog bijkomende documenten voor te leggen. Hij wijst er nog op dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen, omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen."

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit een lezing van onderhavig verzoekschrift blijkt dat verzoekster zich op dezelfde middelen beroept als haar echtgenote. In 's Raads arrest nummer 152 645 van 16 september 2015 werden deze middelen als volgt samengevat:

“Verzoeker stelt tot zijn vertrek naar België in Iran te hebben gewoond. Hij heeft meerdere foto’s en bewijzen vorgelegd. In de loop van de procedure zal hij het antwoord van UNHCR voorleggen waaruit kan blijken dat hij altijd in Iran heeft gewoond. Verder meent dat verweerder over het hoofd zag dat vrienden van zijn neef in het huis in Kabul werkten. Er woonde niemand in het gebouw en volgens verzoeker is het vanzelfsprekend dat de aannemer en de mensen die hij met zich meebrengt, toegang hebben tot dit gebouw. Voorts zal verzoeker in de loop van de procedure documenten voorleggen waaruit kan blijken waar zijn dochters geboren zijn. Hieruit zal blijken dat de kinderen in Iran geboren en dat verzoeker altijd in Iran gewoond heeft. Waar verweerder niet gelooft dat hij naar Isfahan verhuisde omdat zijn echtgenote enkel in Varamin legaal kon verblijven, voert verzoeker aan dat er in Iran meer dan een miljoen Afghaanse vluchtelingen wonen zonder document en begrijpt hij niet waarom dit voor verweerder ongeloofwaardig is. Hij had toegang tot een arts omdat zij hiervoor betaald hadden. Wat betreft de rellen in de Ashura-periode, stelt verzoeker dat Afghanen zich nooit bezighouden met politiek omdat dit in Iran verboden is en dat hij in die periode niet vaak naar buiten ging, omdat hij bang was om gearresteerd te worden. Hij wist wel dat er een religieus centrum in brand werd gestoken, hetgeen volgens hem een bewijs is dat hij daar gewoond heeft. Hij stelt eveneens de andere kennisvragen perfect te hebben beantwoord.

Uit de aan het verzoekschrift gevoegde USB-stick met opnamen van zijn huwelijk blijkt volgens verzoeker dat dit huwelijk in Iran heeft plaatsgevonden, gelet op (i) de nummerplaten van de auto’s, (ii) de Iraanse muziek, en (iii) het feit dat de Iraanse Toman aan de deelnemers wordt gegeven. Hij stelt dat uit de kledij van zijn echtgenote duidelijk blijkt dat de foto in Iran is getrokken. Hij heeft op 30 juli 2014 en 23 januari 2015 contact opgenomen met UNHCR-Brussel teneinde zijn verblijf in Iran te laten bevestigen.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat in Afghanistan het Sharia-strafrecht aanwezig is in een gecodificeerde vorm, terwijl uit rapporten blijkt dat er toepassing wordt gemaakt van het Islamitische recht of het gewoonterecht. Hij blijft volgens hem juridisch onzeker in welke mate het Sharia-strafrecht van toepassing is. Hij verwijst naar enkele pagina’s uit een boek en meent dat hij volgens het gewoonterecht kan vervolgd worden. Dienaangaande verwijst hij tevens naar een arrest van de Raad van 22 december 2014. Het gewoonterecht staat volgens hem dicht bij de bevolking en daarom doen Afghanen eerst een beroep op het gewoonterecht; pas wanneer het gewoonterecht geen oplossing biedt, doen Afghanen een beroep op het straf- en het Islamitische recht. Hij stelt dat verweerder heeft nagelaten om te motiveren waarom hij geen rekening hield met de argumenten van verzoekers raadsman over de toepassing van het gewoonterecht in Afghanistan.

Verzoeker meent dat een rapport over terugkeerders in Afghanistan op hem van toepassing is. Tevens stelt hij dat hij tijdens zijn verblijf in België andere waarden en normen heeft gekozen, vooral wat betreft het respect voor vrouwenrechten, die een doorn in het oog zullen zijn van de lokale inwoners ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Verweerder heeft volgens hem nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom zijn leven niet in gevaar is omwille van het gewoonterecht bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, waarom het rapport over de behandeling van terugkeerders in Afghanistan niet op zijn situatie van toepassing is en waarom hij niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Verder stelt verzoeker dat verweerder artikel 3 EVRM schendt door hem terug te sturen naar een land waar binnenkort een burgeroorlog kan uitbreken. “Een goed voorbeeld is de situatie in Irak na de terugtrekking van de buitenlandse troepen.” Verzoeker verwijst naar paragraaf 39 van het Elgafaji-arrest over de “sliding scale” en meent dat hij zijn persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt door bovenvermelde redenen (getogen in Iran) en door zijn deelname aan de actie van Afghanen in een kerk te Brussel.”

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder samen met een aanvullende nota op 28 augustus 2015 de volgende stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9): het “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation” van januari 2015 (bijlage 1), de COI Focus “Afghanistan. IDP’s en terugkeerders in Kabul” van 23 februari 2015 (bijlage 2), de COI Focus “Afghanistan. Veiligheid op de weg voor burgers” van 2 maart 2015 (bijlage 3) en de COI Focus “Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan” van 10 juli 2015 (bijlage 4).

Met een aangetekend schrijven van 5 september 2015 brengt verzoekster samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10): twee getuigenissen, een brief aan de verantwoordelijke van het kamp Gol Tapeh, een brief van het vertalingsbureau in Iran en een bewijs van een ziekenhuis in Iran waarin bevestigd wordt dat verzoekster opgenomen was.

Ter terechtzitting legt verzoekster een medisch attest neer (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekster beroept zich op dezelfde feiten en middelen als deze die werden ontwikkeld door haar echtgenoot, wiens dossier gekend is bij de Raad onder RvV 167 006. Inzake verzoeksters echtgenoot werd in arrest nummer 152 645 van 16 september 2015 geoordeeld als volgt:

“Waar verzoeker stelt dat minstens “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” kan dan ook niet worden aangenomen.

Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

*Verder dient erop gewezen dat er in de bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat het feit dat verzoeker verklaarde dat hij tijdens zijn vorige asielaanvragen heeft gelogen en een verzonnen relaas heeft gebracht, zou leiden tot het frauduleus verklaren van alle elementen van onderhavige asielaanvraag. Er wordt enkel terecht op gewezen dat het feit dat verzoeker in het kader van zijn vorige asielaanvragen gelogen heeft, afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid en vraagtekens doet plaatsen bij zijn verklaringen in het kader van onderhavige asielaanvraag. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te*

brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Dat hij "het advies van anderen gevolgd heeft", is geen afdoende verklaring voor het niet naleven van de medewerkingsplicht daar er hem vanaf zijn eerste asielaanvraag op gewezen werd dat hij de waarheid diende te vertellen. In de bestreden beslissing wordt dan ook nergens toepassing gemaakt van het adagium "fraus omnia corrumpit".

Betreffende het verwijt aan het CGVS dat geen rekening werd gehouden met een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. Waar verzoeker stelt dat hij enorm getraumatiseerd is door de gebeurtenissen onderweg en dat verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden, dient opgemerkt dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Verder stelt verzoeker in onderhavig verzoekschrift meermaals dat hij in de loop van de procedure stukken zal neerleggen ter staving van zijn relaas en dat hij UNHCR-Brussel contacteerde. Hierbij dient vooreerst opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dit klemmt des te meer daar uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat valse documenten uit Iran gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn. Er dient evenwel vastgesteld dat verzoeker, buiten de reeds op het CGVS neergelegde USB-stick, geen nieuwe of bijkomende stukken bijbrengt. Het louter herhalen dat hij steeds in Iran heeft gewoond, kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing niet meteen getwijfeld aan verzoekers bewering dat hij in Iran verbleven heeft, doch er wordt wel terecht opgemerkt dat geen geloof gehecht kan worden aan de opeenvolgende voorgehouden verblijfplaatsen van verzoeker en zijn gezin in Iran, noch aan zijn beweerde onafgebroken verblijf in Iran voor zijn vertrek naar België. Dat er in Iran meer dan een miljoen Afghaanse vluchtelingen zonder documenten zouden wonen, doet hieraan geen afbreuk. Dat Afghansen zich nooit bezighouden met politiek omdat dit verboden is in Iran, doet evenmin afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij iets gemerkt heeft van de zware rellen tijdens de Ashura-periode, quod non volgens zijn verklaringen. Dat verzoeker slechts melding maakt van één incident (brand in een religieus centrum) doet hieraan geen afbreuk en bevestigt zelfs verzoekers gebrekkige kennis dienaangaande.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar boek aangaande de Sharia-wetgeving, het Islamitisch recht en het strafrecht in Afghanistan, dient opgemerkt dat hierover weldegelijk wordt geoordeeld in de bestreden beslissing: "De overige motieven namelijk jullie verblijf in een kerk, het gebrek aan onderwijsmogelijkheden in Afghanistan en de vrouwenrechtensituatie werden door jullie reeds in het kader van jullie tweede asielaanvraag aangehaald. U voegde in het kader van uw derde asielaanvraag toe dat een neef uit Nederland uw familie zou ingelicht hebben van jullie verblijf in de kerk. Dit is echter een blote bewering die u niet met enige concrete feiten of elementen heeft gestaafd. Uw raadsman stelde in dit verband dat u naar aanleiding van uw verblijf in de kerk ook zou kunnen bestraft worden volgens het Afghaanse gewoonterecht en niet enkel op basis van het Afghaanse strafrecht en de sharia (CGVS I echtgenote, p. 9 en 10). Hij refereert hierbij in een begeleidend schrijven naar de Masterproef van S.G., 'Islamitisch strafrecht' genaamd en daterend van 2009. Hij verwijst naar een paragraaf waarin wordt gesteld dat er in Afghanistan gebruik wordt gemaakt van het Islamitisch recht of het gewoonterecht. Uw advocaat stelt dat een vermeende bekering mogelijks volgens het gewoonterecht zal worden beoordeeld en dat het juridisch onzeker is in welke mate de sharia van kracht is, terwijl volgens de informatie waar het CGVS zich op baseert de sharia van toepassing is op

geloofsverzaking of apostasie (zie COI Focus Afghanistan, Kerkbezitters – Vermeende bekering, dd. 22 april 2014). Ter zake dient te worden opgemerkt dat uw advocaat zich beperkt tot het citeren van een paragraaf uit hogervermelde Masterproef die algemeen van aard is, geen uitsluitel geeft over het toepasselijk recht in geval van geloofsverzaking en geen enkele inhoudelijke informatie bevat over de gewoonterechtelijke regels die in Afghanistan eventueel van toepassing zouden zijn op geloofsverzaking. Bovendien dateert de informatie waarnaar in deze Masterproef verwezen wordt van 2003, terwijl de informatie waarop het CGVS zich beroept van recentere datum is, meer bepaald van 2013-2014.”

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat het gewoonterecht op hem van toepassing zal zijn, kan worden vastgesteld dat verzoeker verder niet aangeeft of specificceert welk gewoonterecht op hem van toepassing zou zijn. Evenmin geeft verzoeker dienaangaande inhoudelijke informatie mee zodat niet kan worden nagegaan of en in welke mate verzoeker met betrekking tot de aangehaalde feiten veroordeeld zou worden. De verwijzing naar het arrest 135 736 van de Raad van 22 december 2014 doet aan het voorgaande geen afbreuk aangezien arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben en verzoeker hoe dan ook niet aantoont dat hij zich in dezelfde situatie bevindt als deze weergegeven in het arrest.

Waar verzoeker aanvoert dat hij gekozen heeft voor een ander patroon van waarden en normen tijdens zijn verblijf in België en dat dit een doorn in het oog van de lokale inwoners in Afghanistan zal zijn, dient er vooreerst nogmaals op gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Verzoeker maakte van deze vrees geen enkele melding tijdens zijn interview op de DVZ, noch tijdens zijn gehoor op het CGVS. Het aanvoeren van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift in het kader van zijn derde asielaanvraag is dan ook manifest laattijdig. Waar verzoeker verder verwijst naar een rapport met betrekking tot terugkeerders naar Afghanistan, dient erop gewezen dat verzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar algemene informatie daartoe niet voldoende is.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op de overtollige motieven dat verzoeker en zijn echtgenote een arts raadpleegden en dat uit de bijgebrachte foto's en filmpjes niet kan worden afgeleid dat hun huwelijk in Iran plaatsvond, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat (i) verzoekers leugenachtige verklaringen in het kader van zijn vorige asielaanvragen zijn geloofwaardigheid ernstig in het gedrang brengen, (ii) verzoekers verklaringen en deze van zijn echtgenote over de geboorteplaatsen van hun kinderen niet coherent zijn, (iii) verzoekers kennis over de rellen in Isfahan in Arusha-periode dermate beperkt is dat hij zijn verblijf aldaar niet aannemelijk maakt, (iv) verzoeker niet aannemelijk kan maken waarom hij wel Dari spreekt, maar niet de Iraanse variant, het Farsi, (v) er geknoeid werd met de geboortecertificaten en vaccinatiekaarten van zijn dochters, en (vi) verzoekers bewering dat zijn neef in Nederland verzoekers familie in Afghanistan zou hebben ingelicht over verzoekers verblijf in een kerk te Brussel, een blote bewering is.

De Raad stelt vast, gelet op zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote in het kader van zowel hun vorige asielaanvragen, als van onderhavige asielaanvraag, dat verzoeker er niet in slaagt een duidelijk zicht te bieden op zijn recente verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar België, en dit in weerwil van de op hem rustende medewerkingsplicht (zie supra).”

Voormelde motivering geldt derhalve ook voor verzoekster.

Betreffende de door verzoekster bijgebrachte stukken, dient er vooreerst op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dit klemmt des te meer daar enkel een kopie van de documenten wordt neergelegd, die, gelet op de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk, gemakkelijk te vervalsen zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Wat betreft de getuigenissen die verzoekster bijbrengt (rechtsplegingsdossier, stuk 10), dient er bovendien op gewezen dat deze stukken een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben. Uit het neergelegde psychologisch attest (rechtsplegingsdossier, stuk 12) valt verder geenszins af te leiden

dat verzoekster last heeft van geheugenproblemen of dat zij niet in staat zou zijn tot het afleggen van coherente verklaringen. Derhalve is een psycholoog, meer nog dan een arts, voor zijn diagnose afhankelijk van de verklaringen van zijn patiënt, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat ook *in casu* de in het attest gedane vaststellingen (grotendeels) gebaseerd zijn op verzoeksters verklaringen, die echter ongeloofwaardig worden bevonden. De door verzoekster bijgebrachte en neergelegde stukken zijn dan ook niet van aard de motieven in de bestreden beslissing, noch deze in 's Raads arrest nummer 152 645 van 16 september 2015 in het kader van de asielprocedure van haar echtgenoot in een ander daglicht te plaatsen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de COI Focus “Veiligheid op de weg voor burgers” van 2 maart 2015 (rechtspiegingsdossier, stuk 9) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation” van januari 2015 (rechtspiegingsdossier, stuk 9). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation” van januari 2015 (rechtspiegingsdossier, stuk 9)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren

AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan" van 10 juli 2015 (rechtsplegingsdossier, stuk 9) kan worden afgeleid dat er in de hoofdstad Kabul geen sprake is van de aanwezigheid van IS. Behalve de groepering "IS in Khorasan" kan er niet met zekerheid gezegd worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Hierboven werd immers reeds vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u toch geen banden zou hebben met de stad Kabul.

In deze kan dan ook worden verwezen naar de beslissing van het CGVS dd. 7 juli 2014: "Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u gedurende de laatste zes tot zeven jaar voor uw vlucht gedurende een groot deel van het jaar werkzaam was als mozaïeklegger in Kabul (CGVS E., dd. 03/06/2013, p. 14). U had er als zelfstandige een eigen bedrijf "Afghan Decor" opgericht, had drie tot vier werknemers in dienst en legde voor hooggeplaatste functionarissen zwembaden en jacuzzi's aan en legde ook tegels. U haalt zelf aan volledige systemen in orde te kunnen brengen (CGVS E., dd. 24/02/2014, p. 4). Ook haalt u aan dat het om een goede baan ging. Zo verdiende u op een slechte dag 5.000 Afghani (omgerekend 65 euro), maar op een normale dag tussen de 15.000 en 20.000 Afghani (omgerekend tussen de 194 en 258 euro) (CGVS E., dd. 24/02/2014, p. 4). Op basis van objectieve informatie in het administratief blijkt dat u over een heel hoog inkomen beschikte en dus een kapitaalkrchtig persoon was in Afghanistan. Zo ligt het gemiddeld jaarinkomen in uw thuisland op 470 dollar, verdient een ongeschoolde arbeider in Kabul per dag 300 Afghani en een landbouwer 370 Afghani. Er kan dan ook worden aangenomen dat u, met uw kennis, vakmanschap, ondernemingszin en opgebouwd netwerk in Kabul, over voldoende capaciteiten beschikt om er zonder problemen in het levensonderhoud van u en uw gezinsleden te voorzien en er een goed leven op te bouwen. De algemene verklaringen van uw advocaat over het gevaar bij terugkeer voor IDP's volstaan, zoals hierboven geargumenteed, geenszins om deze beoordeling te wijzigen, evenals de argumentatie dat u als Hazara tot een kwetsbare minderheid zou behoren. Volgens informatie in het administratief dossier bestaat namelijk een kwart van de bevolking van de hoofdstad uit Hazara's. Het incident waarnaar uw advocaat verwijst vond plaats in Uruzgan en heeft dan ook geen betrekking om Kabul.

Gevraagd waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen met uw gezin, antwoordt u enerzijds omwille van uw genoemde problemen en anderzijds omwille van het plaatsvinden van aanslagen op scholen (CGVS E., dd. 24/02/2014, p. 5). Aangezien uw problemen niet als geloofwaardig kunnen worden

beoordeeld, is dit dan ook geen afdoende argument om u niet in Kabul te vestigen met uw gezinsleden bij een eventuele terugkeer. De veiligheidssituatie in Kabul werd hierboven reeds uitvoerig beschreven. Bovendien staat u het plaatsvinden van eventuele aanslagen op scholen in Kabul niet met enige objectieve informatie."

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien." In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker weliswaar aan dat hij als man niet welkom zou zijn bij zijn zus en schoonbroer, doch er dient op gewezen dat uit de brief die hij bijbrengt (rechtsplegingsdossier, stuk 10) wel degelijk een goede familiale relatie tussen hem en zijn schoonbroer en zus blijkt. Dat zijn schoonbroer en zus zelf niet in moeilijkheden wensen te geraken door verzoekers problemen, kan, gelet op het hoger vastgestelde met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet worden aangenomen. Dat verzoeker in 2006 reeds gerepatrieerd werd naar Afghanistan, doet aan de voorgaande vaststellingen evenmin afbreuk.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet."

Voormelde motivering geldt derhalve ook voor verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER